

MYŠLENKY NA MĚSÍC LEDEN

JOSEPH RATZINGER

BŮH A SVĚT

BARRISTER & PRINCIPAL, O.S.

1. Bůh tu není jako četník nebo soudce, aby nám dával tresty nebo pokuty. Ale v zrcadle víry a úkolu, které mám, musím každý den přemýšlet o tom, co je v pořádku a kdy něco nehrálo.
2. Boží řeč je tichá. Ale dává nám mnohé pokyny. Právě zpětně lze poznat, že Bůh námi pohnul skrze přátele, knihu nebo i prostřednictvím domnělého neúspěchu, či dokonce nehody.
3. V noci, když člověk nemůže najít klid, bych doporučil růženec. Když se člověk znovu a znovu přidržuje jeho slov, zbavuje se postupně myšlenek, které ho souží.
4. Problémy nás mají vychovávat, abychom je uměli zpracovávat. Zatvrdit se, stát se nepřístupným, by znamenalo ztrácet lidskost a schopnost cítit – i vůči ostatním.
5. Podíváme-li se na Krista, on je ten, který soucítí, a tím je pro nás vzácný. Soucítění, zranitelnost, patří ke křesťanovi. Člověk se učí přijímat rány, žít i se zraněními a nacházet v tom nakonec hlubší uzdravování.
6. Víru nemáme nikdy hotovou. Víru je třeba žít znovu a znovu v utrpení, stejně jako ve velkých radostech, které nám Bůh dává. Nikdy to není něco, co si mohu uložit jako minci.
7. Bůh mě miloval nejprve, dříve, než jsem dokázal milovat já. Jen proto, že mě už znal a miloval, jsem vůbec byl stvořen.
8. Co je důležité pro každého člověka, co jeho životu teprve dodává význam, je vědomí, že je milován.
9. Víra je cesta. Dokud žijeme, jsme na cestě, a ta je také opětovně ohrožována a pokoušena.
10. Kristus neřekl: já jsem zvyk, nýbrž pravda. Kristus nestvrzuje zvyk, naopak vede nás pryč od navyklého. Chce, abychom vyrazili na cestu, vyzývá nás k hledání toho, co je pravé.
11. Církev může udávat velké, základní obrysy lidského života, říkat, kam určitě nesmím jít, nechci-li padnout. Zůstává úkolem jednotlivce, aby rozpoznal a vyčerpал různorodé možnosti své cesty.
12. Akt víry neznamená namlouvat si nějakou ideu nebo připisovat víře moc. Akt víry spočívá v důvěře, že Bůh je tady, že se mu mohu vydat do rukou. A pak ustoupí i hora.
13. Musím začít tím, že se neohlížím na sebe, nýbrž se ptám, co chce Bůh. Musím začít tím, že se učím lásce.
14. Milosrdný Bůh z nás nesnímá odpovědnost, nýbrž nás odpovědnosti učí. Vede nás k tomu, abychom z toho, co je nám dáno, žili odpovědně a abychom jednoho dne před ním mohli obstát.
15. Bůh nám dává, co je pro nás nejlepší – i když mi to předem nedokážeme rozeznat. Za nejlepší pro sebe často považujeme pravý opak toho, co od Boha dostáváme.

16. Jestliže hledám rychlé štěstí, pak moje víra nebude mít na růžích ustláno. Jeden z důvodů dnešní krize víry je asi právě ten, že požitek a štěstí si chceme odnášet hned, že nechceme riskovat dobrodružství, které trvá celý život.
17. Boží vůle není vůči mně vnější, cizí, je naopak mým základem. A v experimentu života lze opravdu rozpoznávat jak žít správně. Život se pak nestává pohodlným, ale správným.
18. Svědomí a jeho funkce je samozřejmě něčím živým. Může v člověku vadnout nebo zrát.
19. Bůh má všechny podstatné rysy, které připisujeme osobě, totiž vědomí, poznání a lásku. Je tak někým, kdo může hovořit a naslouchat. To je na Bohu to zásadní.
20. Skutečný Bůh je něčím víc. Není pouhou přírodou, ale tím, co ji předchází a co ji nese. On je bytost, která umí myslet, hovořit, milovat a slyšet.
21. Bůh musí dělat to, co my obrazně nazýváme „Božím hněvem“, tj. musí nám klást odpor tam, kde od sebe odpadáme a kde jsme ohroženi.
22. Boha mohu hledat jen tak, že odložím dominantní pozici. Místo ní v sobě musím rozvíjet ochotu, otevření se hledání. Musím být schopen pokory a čekání – a nechat jej, aby se ukázal tak, jak chce on, a nikoli jak chci já.
23. Člověk je povolán k tomu nejvyššímu, ale jeho svoboda mu může být velký ohrožením vzhledem k pokušení obrátit svoji velikost proti Bohu a postavit se mu naroveň.
24. Bibli jakožto Božímu slovu můžu porozumět jen tak, že ji budu číst jako jednotu, v souvislostech celku, a nikoli doslovně nebo po větách.
25. K učení se lásce patří i to, že se člověk učí uvolňovat a překonávat své ego, že se učí darovat se, a to i tam, kde za to nic nedostává.
26. Je důležité rozpoznat, že pravá láska v sobě nese i velkou vážnost. Chce pro druhého opravdové dobro, a proto má odvahu postavit se na odpor tam, kde druhý toto dobro nevidí a kde se slepě žene do neštěstí.
27. Já nemohu být k druhému dobrý jinak, než tak, že se nechám vést tím, co opravdu je dobro, a že se svému bližnímu snažím pomoci k tomu, aby se on sám stával dobrým.
28. Člověk je milující právě tehdy, když se nestará jenom o své vlastní záležitosti, ale když se pokouší dávat a vidět právě ty, pro které nikdo nemá dobré slovo, protože se zdají nesympatičtí.
29. Kristus ztělesňuje velikou a čistou Boží dobrotu. Nechce nám něco ztěžovat, přichází naopak, aby to nesl s námi.
30. Správně se společně modlit a slavit eucharistii znamená, že se stávám slyšícím, přijímajícím a že se ve mně takřkajíc uvolňuje závora na dveřích, jimiž může vstoupit Kristus.
31. Jedna stará katolická moudrost říká: Jakou má člověk neděli, takovou má i smrt. Jestliže Bůh a neděle naprosto zmizí ze života, chybějí rezervy k zvládnutí onoho posledního přechodu.